

[Johan Philipsen.]

se, at forholdene i dansk erhvervsliv generelt er sådan, at der er et akut behov for, at folketinget kaster sig ud i lovændringer med denne sag som baggrund. For selve den bebudede undersøgelse ville af nogle i befolkningen blive opfattet som en nedsettelse af vore uafhængige domstoles værdi.

Bossbomuldssagens behandling i pressen indeholder jo i øvrigt afskrækkende eksempler på vildledning af læserne og offentligheden. En overskrift i Aktuelt for 19. september 1967 lød således: „Slagterne kom for sent“. Senere i artiklen er Boss omtalt som „dette unge vidunderselskab“. 21. september 1967 ny overskrift: „Rystede over vore hjemlige banker“. Et år senere er det i den tidligere justitsministers udlægning blevet til krav om bankmæssig sikkerhed. 27. september 1967 i Aktuelt: „Beskæftigelsen sikret for 2.300“. Så gik der et halvt år, så var tonen en anden. Den 26. marts 1968 i Aktuelt: „Det grå kapitalmarked øgede Boss-ulykkerne“. Det var bankernes factoringselskaber, man mente. Den opfattelse levede i øvrigt ikke længe; man kan læse i Aktuelt for den 3. april 1968, hvor højesteretssagfører Bondo Svane redegør for factoringselskabernes opbygning og virkemåde. Det er den slags, jeg kalder vildledning af offentligheden. Vi har en fælles interesse i, at oplysninger om vore erhverv bliver så sanddru som muligt.

Jeg har jo læst den socialdemokratiske ordførertale med megen interesse. De første tre fjerdedele er det den tidligere justitsminister, der taler med alt det gode, det i min opfattelse indebærer, og den sidste fjerdedel er en gentagelse af hr. J. O. Kragss spørgsmål til statsminister Hilmar Baunsgaard den 22. maj 1968. Jeg kan på venstres vegne give tilslutning til handelsministerens svar og føjer til, at når byretsdommen er faldet, må tidspunktet være kommet, hvor forslaget realistisk kan overvejes, og så gentager jeg i øvrigt min advarsel mod at lade enkelttilfælde få for stor plads i lovgivningens overvejelser.

Må jeg så føje følgende betragtninger til: bag os har vi jo en periode, hvor dansk industri stort set har været selvforsynende med kapital. Det bliver næppe tilfældet i fremtiden. Selskaberne bliver større og større,

den tekniske forældelse af anlæggene sker i et meget hurtigere tempo end før, og konkurrencedygtighed på højde med udlandet er en nødvendighed. Det må føre til, at antallet af danske erhvervsvirksomheder, der som ejere og som kapitalgrundlag har aktieselskaber, utvivlsomt vil stige på bekostning af virksomheder ejet af enkeltpersoner. Derfor må en ny aktieselskabslov have som hovedformål at skabe bestemmelser, der gør selskaberne egnede til at løse de opgaver i samfundet, som kommer til at påhvile dem. En således formuleret målsætning giver efter min opfattelse langt rigtigere og sundere vilkår for et lovgivningsarbejde end at give sig til at jage eventuelle huller i gældende lovgivning, hvilket jo i øvrigt ikke kan gøres med tilbagevirkende kraft, huller, som vi i øjeblikket ikke engang ved om eksisterer.

Og så nogle bemærkninger direkte henvendt til socialdemokratiet. Socialdemokratiet har i tidens løb gjort meget for, at aktiebesiddelse i vide kredse opfattes som noget mindreværdigt. Af de før nævnte grunde opfordrer jeg til medvirken til ændring heri. Aktier er jo risikovillig kapital, det, man efterlyser ved mange lejligheder. Skal vi nå til en demokratisering af aktiebesiddelse, er en psykologisk ændring i vide kredse en af de ting, der er nødvendige, og der findes efter min opfattelse ingen bedre nøgle til denne psykologiske ændring end en ændret socialdemokratisk holdning.

Jeg ser da gerne mere åbenhed omkring aktieselskaberne afvejet af, hvad der er i dansk interesse. Jeg ser også gerne en bedre mindretalsbeskyttelse, bestemmelser om, at aktieenhederne skal holdes nede på et rimeligt beløb.

Må jeg så i øvrigt nævne et andet forhold: Det er en naturlig og nødvendig ting, at virksomhedernes egenkapital vokser i takt med stigningen i produktionsomfang, anlægsstørrelse, antal af ansatte og inflationen, og ud over det har vi jo en lang række selskaber, der efter min mening har et unaturligt forhold mellem størrelsen af aktiekapitalen og reserverne — skabt i tidens løb af forkerte skattebestemmelser og den psykologiske tilstand i befolkningen i forening. USA har et meget levende aktiemarked — efter min mening med meget betydelige, gode virkninger. Det være sagt i tider, hvor